

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Speculum Quaestionum moralium, in universam Aristotelis philosophi summi Ethicen

Case, John

Francofurtum, 1597

VD16 C 1242

Cap. V. - An locorum interualla tollant amicitiam? [...]

[urn:nbn:de:bsz:31-109038](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-109038)

*An locorum intervalla tollant amicitiam?
An senes non sint idonei ad amicitiam?*

Conclusio-
nes quatuor
de amicitia.

QVATVOR sunt conclusiones huius
capitis, prima à diuisione, secunda
ab exemplo, tertia à proprietate, postre-
ma à distinctione amoris & amicitiae: à
diuisione, quòd alij sint amici habitu, a-
lij vsu & actione; ab exemplo, quòd senes
& morosi sint minus idonei ad amicitiam,
à proprietate, quòd nihil sit tam amico-
rum proprium quàm vitæ societas & com-
munio; à distinctione, quòd amor sit si-
milis affectui, habitui verò amicitia. A
prima conclusione emergit hæc quæstio,
an locorum intervalla tollant amicitiam?
docet philosophus in textu non tollere
sed labefactare; non penitus extinguere,
sed quodammodo obliuioni tradere: in-
telligit amicitiam in actu vsuq; vitæ, non
in habitu animi, quæ semel confirmata
nec solo nec solo nec coelo vt aiunt tolli-
tur: virtus. n. locorum spatiis hominumq;
absentia non definitur. Rectè Horatius,
Cælum non animum mutant qui trans
mare

Loci interual-
lum labefa-
ctat amicitiam,
non tollit.

Confirmatã
amicitiam lo-
ci distantia
nō infirmat.

mare currunt. Rectè alibi philosophus,
 Valde ab amici officio alienū est, si existis
 res posterorum ad ipsos defunctos
 nō pertinere; si defunctos amicos putes,
 absentes esse cur negas? fateor equidem
 verum esse prouerbium nēpe multas a-
 micitias diremisse silentium: firmas ta-
 mē & fideles eas fuisse nego, quæ tam le-
 ui de causa dissoluuntur. De 2. quæstione
 hoc solum dicam, quod philosophus se-
 nes naturæ infirmitati mancipatos intel-
 ligat, istos enim vt in Ethicis docet, duo
 plerumque sequuntur vitia, morositas &
 auaritia: quibus redduntur minùs apti ad
 communionem & amicitiam. Quippe
 cum illorum ingenia nullo condiantur
 sale, cum illorum mores nullo delecta-
 tionis sensu demulceantur, rigidi, seueri,
 molesti fiunt, in quibus tui imaginem id
 est veram amicitiam insculpere nō pos-
 sit, sunt autem senes quos nō natura, sed
 sapientia fecit, horum canities veneran-
 da est, horum amicitia maximè optanda
 & amplexāda est. Nihil enim est firminus,
 nihil vtilius, nihil optatius & iucundius
 experti senis amicitia. Dicam hīc planè

Mm 5 quòd

Quæstio se-
 cunda.
 Senes cur in-
 epti sint ad
 contrahendā
 amicitiam.
 Senū duplex
 ratio.
 Senum sapiē-
 tum ambien-
 da est amici-
 tia.

quòd sentio nullam esse apertiore m cau-
sam nutantium rerum publicarū quàm
quòd adolescentes voluptuosos amicos
quærant, senes verò doctos, fideles & sa-
pientes deserant.

Distinctio prima questionis.

Amicitia } Habitū, & sic non deletur locorum in-
confidera- } ternallo hominumq; absentia.
tur, vel in } Actū vsq; quotidiano vitæ, & sic absen-
tia dirimitur.

Distinctio secunda questionis.

Senex confi- dera- tur, vel	} Quoad propen- sionem naturæ, sic est minus a- ptus ad socie- tatem, propter	} Morositatem } Auaritiam } Melancholiā } Caloris spiri- tusq; defectū,	} que ple- rumq; } hęc era- tem se- } quentur

Opp. contra primam questionem.

*Amicitia est mutua benevolentia nō latens inter ho-
nos: sed nec mutua est nec patēs inter diu absentes: ergo
absentia videtur amicitiam dirimere.*

Resp.

*Dirimit actum non habitum & essentiam amicitia,
que semel parata inuiolata & perpetua in animo manet
Præterea existimo in absentibus nō latere, sed toties al-
lis veluti charitatis enixā ab uno ad alterū transiueri,
quoties facultas & occasio detur.*

Opp.

Opp.

Locorum interualla proprium amicitia tollūt: ergo ipsam amicitiam. Antecedens probatur. quia locorum interualla vitae societatem & communionē tollunt, sed nihil est tam proprium (vt ait philosophus in textu) amicitia quā vitae societās & communio.

Resp.

Tollunt externum officium & actionem, non habitum & essentiam, vt diximus: nam sic loquitur Arist. Amici qui loco separātur, ita sunt affecti animo, vt proprio amicorum munere fungantur: & iterum locorū interualla funditus non tollunt amicitiam, sed officia & actionem.

Opp. contra secundam quaest.

In omni senes est defectio spirituum & excessus melancholia quae tristem & morosam naturam reddunt: ergo omnes senes sunt minus apti ad amicitiam.

Resp.

Hec tristem & morosam senem naturalem reddūt, non autem moralem, qui studio virtutis & sapientiae defectum naturae moderatur.

CAP. VI.

An amicitia absoluta fit solum inter duos?

An amicitia propter iucundū suscepta sit similior vera quā quae propter vile colitur?

An reges sumiq; viri perfectos amicos habeant?

IN aditu istius capituli, vt antea seueri & senes difficiles ab amicorum coetu excludun-